

Национальний університет «Острозька академія» – наступник першого вищого навчального закладу сіднострозьких народів – Острозької слов'яно-греко-латинської академії. Заснував академію у 1576 році князь Василь-Костянтин Острозький. Велику суму коштів на розбудову академії надав його половецький князь Гальшко Острозький. В основу діяльності Острозької академії було покладено традиції для середньовічної Європи, саме цією метою надали для українського шкільництва, відкриття семи вищих наук: грамматики, риторики, ди-

анонс

Чи не відбувалось з вами чогось дивного, коли після занять увечері ви проходились старовинними коридорами нашої академії? Привиди підземель Острозької академії чекають на вас на стор. 3 ⇨

анонс

Зовнішній вигляд відображає особистість, сутність і внутрішній світ людини. Культура одягу має не менше значення, ніж культура поведінки. Про переваги та недоліки універсальної студентської форми читайте на стор. 7 ⇨

анонс

Кому ми завдячуємо зручностями, чистотою та порядком у наших гуртожитках? Про особливості організації студентського побуту розповідає директор студентського містечка Лариса Іпатова на стор. 10 ⇨

Насиченість студентського життя в Острозькій академії часто є предметом заздрощів студентів інших українських вишів. Ми встановлюємо рекорди, проводимо різноманітні акції, ходимо на концерти та в кіно, беремо участь в обмінних програмах, конференціях, форумах. А ще у нас є рідкісна можливість спілкуватися із громадськими, мистецькими та політичними діячами України та закордону. У студентів різні погляди на діяльність тих чи інших осіб, але зустрічі із ними дають можливість чути коментарі про сучасну суспільно-політичну ситуацію світу з перших уст, аналізувати, порівнювати. Попри те, що до НаУОА вже приїздили всі українські Президенти, прем'єр-міністри, багато журналістів, політиків, політологів, послів, письменників та науковців, все ж є ще чимало цікавих людей, з ким би наші студенти хотіли поспілкуватися. Тому, на замітку Ігорю Демидовичу :-), ми ставимо питання студентам:

СВЯТКУВАННЯ

ВІДРОДЖЕНІЙ ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ ВИПОВНИЛОСЯ 17!

У рамках святкування 17-річчя Острозької академії студентів та викладачів університету мали можливість поїхати на ярмарок. Господар та Господиня ярмарку та ректор Ігор Пасічник запросили усіх бажаючих взяти участь у веселих іграх та забавах, поспівати українські пісні, потанцювати, скуштувати національні українські страви, придбати вироби рукоділля, прикраси, сувеніри з символікою університету, а також стати учасниками аукціону речей і балів від викладачів. Під час ярмаркування кожен міг сфотографуватися з Князем Острозьким та княжною Гальшкою і таким чином взяти участь у благодійній акції – допомогти важкохворій дитині.

Привітали альма-матер з її Днем народження танцювальний колектив «Спалах», гурт «ПостСкриптус», студентський народний академічний хоровий колектив, театральна студія «Дивись», а також виконавці Ольга Кушнер, Олеся Ткаченко та Максим Маслюківський.

Також Братство студентів та Культурно-мистецький центр Острозької академії визначили найкращу, найкольоровішу та найоригінальнішу Бджілку Пасіки. Нею стала студентка першого курсу факультету політико-інформаційного менеджменту Галина Михальчук.

Приємним завершенням ярмарку став святковий торт із зображенням герба Острозької академії, виготовлений спеціально до Дня народження альма-матер.

Також шостою жовтня в рамках святкувань Дня народження Академії та Року української пісні, що зараз триває в університеті, відбувалася акція «Увімкни українське». Студенти-волонтери протягом дня безкоштовно розповсюджували серед водіїв маршрутних транспортних засобів та громадськості міста Острога компакт-диски зі збіркою якісної української музики, що представляє як історію, так і сучасність нашої пісні.

У сімнадцятий День народження Острозької академії відбувалось чимало цікавих заходів, але справжнім сюрпризом стала масова акція «Обійми академію». Вона проводилася з ініціативи Братства студентів та за підтримки ректорату. Захід відбувався у рамках свята і став виявом щирого привітання альма-матер. В акції взяло участь близько тисячі студентів усіх факультетів. Разом із княжною Гальшкою Острозькою та князем Василем-Костянтином Острозьким студентів дружно взяли за руки і «обійняли» свій університет, супроводжуючи це гучними вигуками на славу академії.

Студенти передавали із рук у руки капсулу часу, яка символізувала славу історію заснування та відродження Острозької академії. Ця подія запалила атмосферу свята та показала гордість студентів за те, що вони навчаються саме у цьому вищому навчальному закладі.

Святкування в Острозькій академії завжди вирізняються оригінальністю. Організаторам вдалося поєднати у святі як національні українські елементи, так і класичні аристократичні настрої. Крім того, свято вийшло за межі території університету та дарувало радість і позитив усім мешканцям та гостям Острога.

Підготовлено у Відділі зв'язків з громадськістю НаУОА

КОГО Б ВИ ХОТІЛИ ПОБАЧИТИ ГОСТЕМ В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ?

– Для мене була би цікавою зустріч із Сергієм Тігіпком, молодим українським фінансовим і політичним діячем, кандидатом у Президенти України 2010 року. Цікаво почути його погляди на життя,

політичні плани, думки про економічну ситуацію країни, перспективність її розвитку, поради для студентів у досягненні цілей, власний приклад досягнення успіху. Оскільки він є автором монографії «Банківські реформи в країнах Східної Європи і Росії», то хотілося б ще почути його думки про банківські реформи країн Західної Європи та їх порівняльну характеристику.

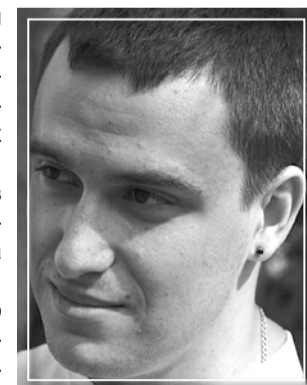
Аліна ОБЕРТИНСЬКА,
факультет романо-германських мов

– Я завжди люблю отримувати інформацію із перших вуст та задовольняти свою цікавість, отримувати відповіді на питання, що мене хвилюють. Тому дуже хотілося б, аби організували зустрічі студентства Острозької академії із міністром освіти і науки, молоді та спорту України Дмитром Табачником. Я думаю, що багато хто мене підтримає. Наразі це найбільш цікава для мене особа для зустрічі у стінах академії.

Василь МАХЛЮК,
гуманітарний факультет

– Завжди хотів поспілкуватися з кимось із українських мільйонерів. Я б запитав про їх життєвий шлях та кар'єрний ріст. До того ж, було б добре показати їм будівництво нашого нового корпусу для гуманітарного факультету. Тоді б вони точно захотіли долучитися до цієї справи і це був би їх особистий безцінний вклад в інтелектуальний ріст нашої країни, бо я вірю, що саме за нами майбутнє України.

Роман МАХЛАЙ,
економічний факультет

– Безперечно, це Любо Дашвар (Ірина Чернова). Вона надзвичайно унікальна людина. Мабуть, сьогодні лише ця талановита письменниця, журналіст та прозаїк може так по-справжньому та детально написати про життя сучасної молоді. Читаючи її романи, стає зрозумілим те, про що просто так, у відкриті, не говорять. Мені як майбутньому журналісту було б дуже цікаво поспілкуватися із людиною, яка була редактором молодіжного журналу.

Вероніка ПАХОЛЬЧАК,
гуманітарний факультет

Підготувала Ірина БРОХ

СТАВИМО ПИТАННЯ

ВІДСТАНЬ НЕ МАЄ ЗНАЧЕННЯ?

За 17 років з часу свого відродження Острозька академія здобула неабиякий авторитет не тільки в межах України, а й за її кордонами. Свідченням цьому є те, що чимало наших студентів – вихідці зі східних регіонів України, які в певний момент свідомо обрали за ціль навчатися саме в Острозі, хоч він і знаходиться досить далеко від їхнього дому.

Переїзд на далеку відстань помітно впливає на людину психологічно та емоційно, оскільки потрібно уміти не тільки адаптуватися у новому колективі, а також, що не менш важливо, звикнути до «менталітету» жителів нового міста. «Острозька Академія» вирішила запитати у студентів, які навчаються на відстані сотень кілометрів від свого дому, як у них пройшов цей процес адаптації до Острога та як це – бувати вдома лише на Новий рік та Великдень...

За словами студентів, найбільші труднощі були викликані двома аспектами – самоорганізація та клімат. Опитані розповідають, що в Острозі загалом та в Острозькій академії зокрема люди привітніші, приємніші та простіші в спілкуванні, але не можна не звернути увагу на ностальгію за домівкою, бо, як кажуть: «У гостях добре, а вдома – краще».

Знайти житло – ось перше завдання студента після вступу. Воно ж є останнім, виконаним із допомогою батьків.

Поговоримо також про клімат. Погода має потужний терапевтичний вплив і її цілком виправдано можна розглядати як гіпервпливовий на емоційний стан людини фактор. Будь-який переїзд у зону з іншими кліматичними умовами, навіть сприятливими для здоров'я, завжди супроводжується короточасними порушеннями роботи багатьох систем організму, які забезпечують необхідний рівень життєдіяльності в нових умовах. Та усе має властивість минати, і це теж – людина звикає і перестає відчувати, що більшу частину свого життя прожила в кардинально іншому місці.

Період адаптації вчорашніх абітурієнтів до навчання в університеті пов'язаний із багатьма труднощами. Це одночасно і велике незвичне навантаження, і необхідність приймати самостійні рішення про все, що стосується навчання та побутових питань. В основі труднощів першокурсників лежать як недостатня фактична підготовка за програмою середньої школи, так і відсутність навичок критичного мислення.

Також не потрібно забувати про самостійність, що відіграє чималу роль у житті новоспеченого студента, який навчається далеко від своїх батьків. Уміти розставляти пріоритети, розподіляти час, шукати шляхи вирішення проблем, контролювати та обдумувати витрати, готувати... Усе це – приблизний та неповний перелік того, чому першокурсник повинен навчитися, поїхавши із дому на довгі та цікаві 5 навчальних років. Знайти житло – ось

перше завдання студента після вступу. Невід'ємною властивістю для студента, який приїхав навчатись далекіх міст є відповідальність. Саме відповідальність дає можливість змушувати себе працювати, але приділяючи час навчанню, не забувайте про відпочинок. Відповідальним та свідомим потрібно бути в усьому – роботі та відпочинку.

Підбиваючи підсумки цієї теми, ми можемо впевнено сказати, що упродовж перших двох-трьох місяців навчання студента, який приїхав до Острога зі східних чи південних регіонів України, не обійдеться без труднощів пристосування до нового колективу, дещо іншого устрою життя та ностальгії за домом, але це все реально подолати та перетворити у весело і корисно проведений час свого студентського життя.

Андрій ПРОКОПЧУК

ЗА КРОК ДО «ЗАВТРА»...

Іноді, коли я кажу, що навчаюся на спеціальності «Політологія», мене запитують: «А ким ти працюватимеш?» Пояснюється це тим, що така спеціальність на теренах Української держави з'явилася порівняно нещодавно – приблизно 20 років тому.

«Політолог – це людина, яка вміє дати адекватну оцінку подіям внутрішньополітичного життя країни, її позиціям на міжнародній арені з погляду науки – як професіонал, а не таксист чи продавець, який думає, що він найкраще обізнаний у політиці», – каже Михайло Мозоль, випускник спеціальності «Політологія», викладач кафедри політології.

– Михайле, що спонукало обрати саме політологію?

ПОЛІТОЛОГ...

– Ще зі школи я активно цікавився політичним життям і процесами. Мабуть, найбільше любов до цього мені привив тато, який привчив дивитися новини. Так я захопився світом політичних подій у 8-9 класах і вступав лише на спеціальність «Політологія». Ще одним чинником, який спонукав мене обрати цей напрям, є період в українському політичному житті. Відразу після Помаранчевої революції, коли почала підніматися активність і свідомість громадськості, у 2005 році я вступив до НаУОА.

– А як було навчатися на цій спеціальності?

– Досить захоплююче і порівняно швидко. Я був громадсько активним студентом, а на 5 курсі виграв Всеукраїнську олімпіаду з політології. Після отримання магістерського диплома, вирішив залишитися викладачем. Моя дружина вже працювала в університеті і це також вплинуло на моє рішення бути викладачем.

Тоді ви, звичайно, захочете запитати: «А ким же може бути політолог?» Не лише ж викладачем, який буде вчити нових і

нових політологів. Тоді університети переповняються і постає проблема: куди розкидати стільки аналітиків політичної сфери? Насправді людина з магістерським дипломом політолога Острозької академії може працювати в надзвичайно широкій сфері суспільно-політичних наук: від статистичного працівника до журналіста. Щоправда, в Україні існує дещо викривлене уявлення про політологів. У найбільш розвинених країнах це науковець, довідник і порадник щодо найрізноманітніших питань.

«Родзинкою кожного політолога, – підкреслює Віталій Лебедюк, випускник тієї ж спеціальності, а зараз – викладач кафедри політології, – є те, що він є фахівцем у надбаннях різних наук, адже політолог – міждисциплінарна і є сплавом надзвичайно великої кількості інших наукових напрямів, що значно полегшує можливість працевлаштування випускників».

– Ви свідомо обрали політологію?

– Можна сказати, що так. Це було ноу-хау в українській освіті,

що мене, звичайно, дещо лякало і створювало сумніви, але я все ж таки вирішив спробувати. Хотів також після другого курсу отримати ще одну освіту, але за два роки я кардинально переосмислив своє бачення навчання і зараз, навпаки, відмовляю всіх від цього.

– Хто такий політолог у вашому розумінні?

– Передусім, це людина, яка мислить не у двовимірній площині, тобто не розділяє все політичне життя на «добрих і злих», а в багатовимірній і є самостійною творчою особистістю, в якій іміунітет до щоденного інформаційного «сміття».

– Що ж змусило обрати викладання?

– Я не обирав викладання – воно обрало мене. Ще коли я був студентом третього курсу, займався науковою діяльністю і склалося враження, що зможу викладати. Я розумів, що, працюючи викладачем, потрібно багато працювати над собою, вміти відчувати групу, знаходити підхід до кожного, та зараз із впевненістю можу сказати, що задоволений

своїм напрямом, дякуючи вам – студентам. Ми завжди знаходимо кооперативний підхід до співпраці і заняття проходять легко, невимушено і, разом із тим, інформаційно наповнено.

Звичайно, відразу відповісти на запитання, яку конкретно посаду буде займати теперішній студент-політолог, неможливо, адже це аналітик з усіх суспільно-політичних наук, який може виконувати найрізноманітніші функції, бо, вивчаючи політологію, студенти працюють із низкою економічних, юридичних, суспільних наук, що дозволяють бути прекрасним всебічно обізнаним професіоналом своєї справи.

Розмовляв Сергій ЄВТУШОК

А ВИ ЗНАЛИ, ШО...?

ПРИВИДИ ПІДЗЕМЕЛЬ ОСТРОЗЬКОЇ АКАДЕМІЇ

Чи не відбувалось з вами чогось дивного, коли після занять увечері ви проходились старовинними коридорами нашої академії? Можливо, раптово покращувалось самопочуття, зникали головні болі та втома або ж невідомо звідки з'являлись давно загублені вами речі? Якщо хтось подумки у цьому зізнався, то мушу вас попередити – цілком імовірно, що ви на собі відчули не лише особливу енергетику рідного університету, а й вплив надприродних явищ. Без сумніву, такою атмосферою ми завдячуємо багатовіковій історії та традиціям нашої альма-матер. Але навіть тепер, в епоху цифрових технологій, між студентами ходять легенди про існування привидів у підземеллях Острозької академії.

Одна із легенд розповідає про привида княгині Сосновської, прах якої знаходиться у криптах під академією. У спогадах Миколи Костомарова згадується випадок, коли у 1844 році російські солдати, які перебували на той час в Острозі, на його очач відкрили цинкову труну із рештками княгині. Але у домовині Сосновська лежала як жива, оскільки завдяки постійній температурі, вологості та досконалій системі вентиляції тіла померлих у герметично закритих трунах не стлівали, а зберігалися. Після контакту з повітрям тіло розсипалось моментально, а солдати, витрусивши залишки кісток, позабирали із гробу дороге парчове вбрання та коштовні прикраси. Ось як пише про це сам Микола Костомаров: «...я спускався в погріб, що служив колись усипальницею. Солдат, який зайшов туди раніше мене, відбивав одну могилу, замувану в стіні; по напису було видно, що тут була похована пані Сосновська, яка померла в 1633 році. Солдат відбив дошку і витягнув труну, яка відкривалася з однієї сторони, як скриня: переді мною лежала особа середніх років у цупкому шовковому платті вишневого кольору; не минуло й трьох хвилин, як образ її змінився, розсипався прахом, залишився один скелет. Шовкове плаття здивувало мене надзвичайною цупкістю тканини:

вона була по товщині схожа на драп». За легендою, дух княгині Сосновської був потривожений, тому досі не може знайти спокій, блукаючи підземеллями академії. Але привид не є злим, оскільки випромінює хорошу енергетику і допомагає людям. Про це часто говорять гості академії, які після відвідин крипт відзначають суттєве покращення настрою та загально-го самопочуття.

Ще одна легенда зустрічається у рукописах історика Пантелеймона Юр'єва про привида, який блукає коридорами академії, але про неї уже наше покоління студентів призабуло. Після захоплення Острога Польщею у 20-х роках ХХ ст. була закрита Братська школа графині Блудової (це теперішнє приміщення Острозької академії) і засновано Вчительську препаранду – початкові вчительські курси. Колишнього директора школи Кутневича теж було звільнено із посади. Але підстаркуватий, низький зростом дідусь не міг змиритися із такими змінами і частково навіть втратив здоровий глузд. Учні вчительської препаранди часто бачили його, блукаючого коридорами у своєму старенькому сюртуку. Всі знали, що старенький намагається проникнути до своєї колишньої учительської (зараз аудиторії № 22, 23). Кажуть, що навіть після смерті Кутневича у школі помічали його кроки коридорами і тїнь у старому сюртуку.

Якщо вам і досі не віриться у все вищенаписане, то згадайте хоча б історію про студента, який, почувши легенду про успішне закриття сесії за умови ночівлі у підземеллях, заховався там ще вдень. А зранку працівники академії побачили лише вибиті із середини двері. Досі не відомо чи від холоду, чи то від страху «сміливий» студент утік таким чином із крипт. Хтозна, може, час проведений там і допоміг бідоласі скласти сесію...)

Ось які дивовижні речі трапляються поруч із нами. Куди там екстрасенсам із телепередач – у нас тут власні паранормальні явища на кожному кроці. Хоча легенди все ж назавжди і залишаються легендами, їх пам'ятають, розповідають, додають нові деталі. А ось чи вірити у них – це особиста справа кожного :)

Леся БЕНДЮК

NEWS!

ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ СПІВПРАЦЮВАТИМЕ ІЗ УКРАЇНСЬКИМ ІНСТИТУТОМ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПАМ'ЯТІ

Національний університет «Острозька академія» уклав угоду про наукову співпрацю у галузі історії із Українським інститутом національної пам'яті.

Документ затвердили директор УІНП, член-кореспондент НАН України, доктор історичних наук Валерій Солдатенко та ректор Національного університету «Острозька академія», Герой України, доктор психологічних наук Ігор Пасічник.

Угода передбачає плідну співпрацю у сфері науково-історичних досліджень та підготовці фахових істориків між Національним університетом «Острозька академія» та Українським інститутом національної пам'яті.

Сторони здійснюватимуть співробітництво у таких сферах як науково-дослідна робота, навчально-методичний процес, використання історичних знань у патріотико-виховній та інформаційно-просвітницькій роботі. Передбачається, зокрема, визначення спільних напрямків наукових досліджень, забезпечення їх реалізації у конкретних науково-дослідницьких проектах. Йдеться про співпрацю в галузі координації та апробації результатів наукових досліджень через організацію наукових конференцій, семінарів, інших спільних заходів, проведення спільних патріотико-виховних та інформаційно-просвітницьких заходів.

ПЕЙЗАЖИ ВІКТОРА ГВОЗДИНСЬКОГО В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ

У підземній художній галереї Острозької академії 13 жовтня відкрилася ювілейна виставка картин графіка-живописця, Члена національної спілки художників України, незмінного партнера і друга університету Віктора Гвоздинського.

Цей волинський митець своїми полотнами продовжує кращі пейзажні традиції, що закладені представниками потужних живописних шкіл, бере активну участь у пленерах художників, які відбуваються в Острозькій академії, презентує свої роботи як в Україні, так і за кордоном. Серед картин Віктора Гвоздинського — пейзажі найкрасивіших куточків Західної України, у яких вміло поєднані зображення архітектури та природи.

«Картини Віктора Гвоздинського колористично наповнені, живі. Водночас вони вражають своєю стриманістю і спокійністю. — говорить краєзнавець та мистецтвознавець Микола Бендюк. — Це, як на мене, великою мірою відображає характер і душу художника».

Живописець Віктор Гвоздинський подякував академії за теплий прийом і передав у фонди університетського музею картини, сюжети яких тематично стосуються міста Острога. Навзаєм ректор Острозької академії Ігор Пасічник запросив Віктора Гвоздинського до подальшої співпраці: «Сподіваюся, що спудеї, викладачі та гості нашого університету зможуть побачити у виставкових залах галереї не лише ці картини, але й інші роботи цього видатного митця».

Картини Віктора Гвоздинського експонуватимуть в Острозькій академії впродовж місяця.

СТУДЕНТИ ОСТРОЗЬКОЇ АКАДЕМІЇ — УЧАСНИКИ ПРОЕКТУ «ПІЗНАЙ ПОЛЬЩУ»

Студенти спеціальності «Журналістика» Національного університету «Острозька академія» взяли участь у третьому культурно-освітньому тренінгу в рамках українсько-польського проекту «Пізнай Польщу». Захід відбувся 14-15 жовтня у місті Рівне під керівництвом кафедри журналістики та літературознавства Національного університету «Острозька академія» і за сприяння фонду «Нові медіа» (м. Варшава, Польща) та МГО «Інтерньюз-Україна» (м. Київ). Основною метою тренінгу став обмін досвідом у сфері Інтернет-журналістики та поширення знань про українсько-польське партнерство серед української молоді.

Професійні медіа-тренери з України та Польщі обговорили з учасниками проекту питання українсько-польського партнерства, питання євроінтеграції та презентували специфіку створення «мульти» (електронних газет), які учасники зможуть у подальшому застосовувати як платформу для практичних занять журналістикою.

Другим етапом проекту «Пізнай Польщу» стане онлайн-конкурс на кращу електронну газету про українсько-польські зв'язки на платформі <http://www.mammedia.com.ua/>. Електронне видання буде опубліковане 14 листопада, а голосування триватиме з 18 по 27 листопада. Студентська редакція видання, яка набере найбільшу кількість голосів, виграє конкурс та отримає головний приз — подорож до Варшави на 4 дні у грудні.

«Участь у проекті збагатила мене новими знаннями. Сподобалася невимушена атмосфера, оригінальність донесення інформації. Ми не лише слухали тренерів, але і виконували чимало практичних завдань: створювали макети журналів, готували імпровізовані телевізійні сюжети, розігрували чимало ситуацій у роботі з джерелами», — розповідає студентка першого курсу спеціальності «Журналістика» Національного університету «Острозька академія» Вікторія Таран.

«Подібні проекти сприяють не лише культурній інтеграції, але і допомагають студентам ґрунтовніше зрозуміти специфіку роботи медіа не лише в Україні, але і за кордоном, — зазначила координатор проекту, викладач кафедри журналістики та літературознавства Острозької академії Вікторія Назарук. — Також це підвищує навчальну мотивацію у студентів. Зараз вони активно працюють над створенням онлайн-газети і сподіваються на перемогу у конкурсі».

Підготовлено у Відділі зв'язків з громадськістю

Детальніше про всі новини на офіційному сайті

Національного університету «Острозька академія» www.ou.edu.ua

Проба пера

ПРО ІДЕЇ, ВАРТІ ВТІЛЕННЯ

Нещодавно гуманітарний факультет обрав нового голову студентської ради – ним за результатами голосування у двох турах став студент третього курсу спеціальності «Релігієзнавство» Василь Махлюк. Закономірно, що склад студентської ради факультету теж зазнав змін. Заступником голови є Дарина Киричок, культурно-масовим сектором керує Марія Шепель, волонтерською та благодійною роботою – Мар'яна Венета, над науковою роботою факультету працює Галина Максимчук, організацією сертифікатних програм займається Діана Кобернюк, сектором «Спорт і туризм» – Олександр Гриценя і Тарас Мудрик, інформаційним відділом – Людмила Панасюк, профорієнтаційною роботою – Катерина Бурка, а до складу студентської житлової комісії входять Ірина Масюк і Богдан Михальчук. Ми вирішили поспілкуватися із Василем та дізнатися про його плани на майбутнє.

– Васю, для початку назви певні «плюси» і «мінуси» попереднього самоврядування. Що ти б хотів зберегти, а що – змінити?

– Почнемо з хорошого. Мені подобається те, що попередня студентська рада старалась об'єднати факультет. Всі заходи, які організовувалися і проводилися, були спрямовані на те, щоб здружити студентів-гуманітаріїв, але мінус у тому, що у тих заходах брали участь студенти виключно гуманітарного факультету. Тобто, умовно кажучи, якщо хтось є студентом іншого факультету, то на свято до нас він не йде. Так не повинно бути. Однозначно, цим потрібно зайнятися.

Одним із мінусів, на мою думку, є наукова робота. Змусити студентів писати наукові статті досить важко, тому їх треба заохочувати. Над цією проблемою також потрібно працювати.

– А якими є твої плани щодо того, як об'єднати гуманітарний?

– Наприклад, можна провести корпоратив, тобто організувати певну тематичну вечірку. Здійснювати зустрічі першого курсу з другим, третім і т. д. Переконали, що це не має бути вказівкою деканату чи студентської ради. Передусім, це має бути ініціатива від студентів. Тільки з їх бажанням можна це реалізувати.

– Що, на твою думку, є найважливішим у розвитку гуманітарного факультету?

– Я не можу сказати, що щось одне є найважливішим. Кожна галузь відіграє свою незамінну роль. І тільки все разом узятє покаже певний результат. Але, як я вже зазначав, важливе місце займає наукова діяльність. Потрібно також розвивати спортивний сектор, у чому наш факультет останнім часом досить непогано показує себе. Але, наприклад, елементарна річ, яка «кульгає», – це те, що наша футбольна команда не має форми. Це потрібно вирішити перш за все. Якщо люди мають щось спільне, у цьому випадку – форму, їх це ще більше об'єднує. Я хочу, щоб вона була біло-блакитною, тобто в кольорах гуманітарного факультету.

– Ти був першим у двох голосуваннях. Як вважаєш, що є таке у твоїй програмі, чого не було в інших кандидатів?

– Можливо, певну роль відіграло те, що я займався науковою роботою, організував три конференції, виділяючи на них свої гроші, незважаючи на те, що і так обмаль коштів. Також я намагався написати свою програму максимально широко. То не були машинальні тези.

– У своїй програмі ти говорив про випуск наукового збірника. Коли ми зможемо його побачити?

– Я мав на увазі наукові записки, тільки у ширшому вигляді. Потрібно на базі гуманітарного факультету провести конференцію. І вже серед поданих туди статей відібрати певну кількість, які опублікуються у збірнику. Ще ми плануємо реалізувати мінусорічну ідею – випуск альманаху творів. Цим займається Галина Максимчук. Вона збирала літературні праці до 1 жовтня. Сподіваюся, що у нас все-таки вийде показати цей альманах Острозькій академії.

– Серед твоїх починань – заснування інформаційно-аналітичного гуртка.

Чим він буде займатися?

– Це буде студія, в яку входитимуть освічені люди з широким світоглядом. Вони передивлятимуться певні періодичні видання, інтернет-видання і, обробляючи цю інформацію, будуть робити певні звіти. Потрібно, щоб студенти знали не тільки те, що відбувається в Острозі та академії, а й в Україні та світі.

– Василю, дякую тобі за спілкування. Успіхів, удачі та підкорення нових вершин!

Розмовляла Вікторія ТАРАН,
студентка спеціальності
«Журналістика»

КОЛИ ПРОФЕСІЯ – ПОКЛИКАННЯ

«А ким ти будеш, як виростеш?!» Це, мабуть, улюблене запитання дорослих. О, ці дорослі! Невже вони не пам'ятають себе у такому віці? Як можна, граючись у пісочниці, приймати такі важливі рішення? Проте мій досить юний вік (8-10 років) не став мені на заваді. І одного разу я все-таки собі сказала: «Буду журналістом!». Але це було уже набагато пізніше, а спочатку все було інакше.

Моя мама – начальник відділення поштового зв'язку, тому пошта для мене довгий час була всім. Якщо з пенсіями і «платіжками» було хоч якось зрозуміло, то щодо створення газет я мала багато запитань. У певні дні тижня до нас приходила листоноша тітонька Тамара і приносила свіженькі газети. Звичайно, читати їх особливого бажання я не мала, але взяти до рук, відчутти запах свіжого чорнила та послухати шелест листочків журналів було справжньою насолодою. І тоді дитяча уява чітко вимальовувала картину створення цього дива: «Наша тітонька Тамара має на горищі (там найбільше місця!) багато-багато чистого паперу. Там вона, при свічці, спеціальною ручкою писала газети. Отож, вночі газети пише, а вдень – роздає людям». Та, на жаль, моє геніальне припущення було хибним. Але ж я не розчарувалася! Навпаки, це додало ще більшої цікавості до роботи журналістів.

Минуло декілька років, у школі ми почали писати твори. Чомусь моїм однокласникам це було дуже важко, а от мені це навіть задоволення приносило. Це ж не математика! Тут різні думки можуть бути правильними водночас, тут не потрібно вчити формули чи зазубрювати правила. Тут ти твориш! Але в тих самих творах мені дуже не подобалося те, що треба все писати у рамках нудних тем, висловлювати свою думку про зовсім нецікаві речі. От уже тоді я серйозно задумалася над професією журналіста. У пресі, вважаю, є простір, де мова жива, де всі розуміють, про що йдеться, де і як можна жартувати, а де треба говорити про серйозні речі, а головне – висвітлювати події та надавати можливість людям отримувати інформацію.

І от, коли я – уже студентка Національного університету «Острозька академія», то дитячі жарти недоречні. Шлях, обраний мною, не з легких, але я щиро сподіваюся, що це рішення правильне і журналістика – це моє!

Іванка МЕЛЬНИК,
студентка спеціальності «Журналістика»

Вітаємо!

Цей жовтень подарував Острозькій академії багато радості та приємних митей. Крім того, що сам Університет святкував День народження, то ще й професорсько-викладацький склад мав своїх іменинників:

АТАМАНЕНКО Віктор Борисович – 10 жовтня
ВОЙЦЕХІВСЬКИЙ Ростислав Іванович – 17 жовтня
КУШНІР Мирон Петрович – 19 жовтня
ПАСІЧНИК Ігор Демидович – 19 жовтня
БОНЬ Анатолій Феодосійович – 2 жовтня

З нагоди свята ми щиро бажаємо вам усім
Хай здоров'я, радість і достаток
Сиплються, немов вишневий цвіт.
Хай малює доля з буднів свято
І дарує вам багато літ!

Щиро усі ваші студенти
та професорсько-викладацький склад
Національного університету
«Острозька академія»

МИ ЗАПИСУЄМО ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ЗАБУТИ

ше почути щось нове у побажання замість звичного «Привіт!»

Соціальні мережі – це не тільки «часовбивач», а й річ, що не дає можливості думати по-своєму. Я маю на увазі цитати та фрази, які «гуляють» від статусу до статусу та заважають людям приймати рішення самостійно. Зізнайтесь, що у вас хоч раз, та було таке, коли у певній життєвій ситуації ви згадували прочитану «Вконтакті» цитату (більше того, вирішили діяти за нею). Крім того, події бувають різні, і вирішувати їх одночасно тим самим принципом не можна.

Кажуть, що перша думка, яка прийшла в голову, – стовідсотково правильна. А ви ніколи не задумувалися над тим, що ця думка інколи береться із шаблону, який вже встиг сформуватися у вас в голові? Шукайте інші варіанти, прораховуючи всі наслідки і можливості. Чим це корисно, ви, думаю, уже знаєте. До того ж, коли ви дивитеся на щось з іншого боку, навіть з погляду іншої людини, факт чи проблема постають у новому світлі. Більше того – ви станете терплячішим і врівноваженішим та заощадите купу нервів і потренуєте своє мислення.

«Людина не може знати все», – відповідаєте ви своєму внутрішньому голосу час від часу. В науці ж побутує теорія, що людина може запам'ятати все, однак часто не може знайти, де «лежить» у її голові потрібна інформація. Знати все-все напам'ять, навіть номери мобільних телефонів усіх друзів-знайомих, не обов'язково, а от підняти свої інтелектуальні здібності можна, як кажуть, і в «домашніх умовах».

Науковці вважають, що єдиної складової, за якою можна визначити, розумна людина чи ні, немає. Адже тут все важливо – і те, наскільки розвинена пам'ять, і те, як швидко людина орієнтується в житті взагалі, і навіть те, ким вона бачить себе у ньому. Тому всі ці три пункти сьогодні є ключовими. І працювати доведеться над всіма трьома.

Проте найчастіше вирішення інтелектуальної проблеми лежить просто на поверхні, лише зверни увагу і користуйся. Звернути увагу допоможе я, а користуватися будете уже самостійно.

Соціальні мережі – це не тільки «часовбивач», а й річ, що не дає можливості думати по-своєму

Чи варто говорити про те, що самонавіювання на зразок «У мене погана пам'ять» має негативну дію? Звичайно, не варто одразу кидати ідею записувати всі важливі справи у блокнот, але з часом, переконавши себе у своїй же природній манері добре запам'ятовувати інформацію, така потреба на 50%, а то й більше, відійде із вашого життя.

І наостанок. Ви дивились відео Ріка Мерекі (Rick Mereki) Eat, Move, Learn, особливо «Learn»? 44 дні і 11 країн стали чудовим матеріалом для того, щоб надихнути когось на те, що відкладалося на потім –

Ремарк, в одному зі своїх творінь, написав, що найстрашнішим на світі є те, що з часом усе може стати звичним. Одна і та сама дорога до академії уже третій рік? Чистите зуби лише правою рукою? Вітаєте свого друга лексично схожими привітаннями? Прийміть до уваги те, що коли ви робите щось не так, як завжди, тренується ваше мислення, тому що за однакових дій упродовж якогось часу підсвідомо сформується шаблон реакції. А шаблон – це антонім до слова «креативність» і «розвиток». До того ж, вашому приятелю буде приємні-

вивчення четвертої іноземної, першого у своєму житті бального танцю, приготування нового виду пирога і т. д. Те, до чого ви прагнете, і те, що ви відкриваєте нового у кожному (кожному!) дні, робить вас не завантаженим, а надзвичайно розумним і цілеспрямованим. Ваше життя – не просто так, тож робіть його цікавішим, вдосконалюючи себе.

Ольга ГУРТОВЕНКО,
студентка
спеціальності «Журналістика»

НЕ ПСУЙТЕ НАМ ДИТИНСТВО!

Дорослі, коли їх запитати про найщасливішу пору їх життя, не замислюючись, скажуть: «Дитинство». Але, якщо запитати у дітей, чи вважають вони себе щасливими, то на 100% позитивної відповіді не отримаємо. Чому ж?..

Розповім коротеньку історію. Виходжу з під'їзду будинку, де проживає подруга. Відчиняю двері і ледь не збиваю з ніг маленьку дівчинку. Кроха, у брудній рожевій кофтинці, з розтріпаним волоссям, хлипає і ковтає сльози. На порозі під'їзду стоїть ще якийсь дядечко, за зовнішнім виглядом – людина без визначеного місця проживання. Злива. Парасолі у мене немає, тож стою і роздумую, що робити далі. А дівчинка хлипає все голосніше і голосніше. Присідаю, звертаюся до неї зі словами: «Сонечко, не плач! Чому ти плачеш? Витри сльози...»

Хлипання перейшло у ридання. Озивається чоловік, що до цього часу мовчазно стояв і спостерігав. «Оце-то такі батьки... Виставив якийсь дитину під дощ... Вже тут півгодини стою, вона весь цей час тут і постійно плаче. І холодно ж! Оце такі батьки... Вона йому дзвонить, дзвонить, а він не пускає...»

«Тебе не пускають додому? Тато не пускає?», – запитую я. Ридає і схлипує, ковтає сльози, витирає обличчя рукою: «Пу-у-ускає... Добрий тато... Він пускає-є-є... Дивись...». Набирає номер квартири на домофоні. Довгі гудки... Хтось хапає слухавку і злим голосом кричить: «Стояла там, то й ще стій!!!» Довга пауза... Дівчинка не витримує, кидається мені в обійми і починає голосно плакати. Притиснувши міцно

до себе однією рукою, поправляю їй волосся іншою, забираючи з личка мокрі від сліз локони. Чоловік стримано зітхає і відвертається. Мовчимо. Злива потихеньку стихає.

Маленька витерла очі, набирає номер квартири знову. Гудки... Там кидають слухавку... Через хвилину мене ледве не вдарили різко відчинені двері під'їзду. «Йди!» – грубий голос. В повітрі чутно цигарки і алкоголь. Дівчинка знову почала плакати, закриваючи обличчя руками, зайшла у двері. «От зараз ще ж наб'є...», – знову озвався чоловік.

Дитинство... найкраща пора нашого життя. Найприємніші спогади... найкращі друзі... найяскравіші враження... Формування характеру, психіки, швидке сприйняття речей.

Навіщо ж вам діти, якщо ви їх не те що не любите і не цінуєте, а й навіть бачити не хочете? Навіщо? Хіба ж це батько, що ось так поводить себе зі своєю донькою? Не хотіла б я бути на її місці...

Сім'я – найдорожче з того, що ми маємо. Найрідніші люди, найкраща підтримка, найщиріші відносини. Сім'я – це наче фортеця, в якій ми можемо сховатися від усього. А то хіба фортеця?... А ви б хотіли таку сім'ю мати? Жити у ній? Щодня?

Дорослі... не псуйте нам дитинство.

Надія ХОДАК,
студентка
спеціальності
«Журналістика»

НОВЕ ЗНАЙОМСТВО

А ЩО ВИ РОБИЛИ У 15?

На перший погляд, це питання дивне, а відповіді на нього приблизно однакові у всіх: «Ходив до 9 класу, захоплювався музикою, вперше пішов на дискотеку, хвилювався перед іспитами»... Та навряд хтось може розказати, що в 15 років він уже добре знав, що таке кафедра, деканат, сесія та курсова робота. Та й не тільки знав, а відчував дію цих виключно студентських термінів на собі. :-)

Є на першому курсі Інституту права ім. І. Малиновського така собі дівчинка Дарія Павлова. Як і всі, вона вчасно та справно виконує домашні завдання, сумлінно конспектує лекції викладачів, часто відповідає на практичних заняттях. Але незвичайною є дата її народження – 1996-й рік...

У 3 роки і 8 місяців вона пішла до першого класу. У цьому віці Дарія вже знала усі букви і цифри, а також чітко вимовляла слова. Таку талановиту дитину просто не могли не прийняти до школи. Минали роки, дівчинка піростала і згодом перейшла до іншої школи. Вона користувалася неабияким авторитетом серед однокласників, вчителів та ровесників. Та настав час приймати чи не найважливіше рішення в житті – обрати майбутню професію. Серед багатьох варіантів, юна абітурієнтка обрала саме Острозьку академію. Дарія легко орієнтується в юридичних поняттях, уміє аналізувати інформацію. Не багатьом п'ятнадцятирічним школярам це вдається. Не менш важливо вміти організувати себе та налаштувати на серйозну

роботу. Навчання у виші вимагає більшої відповідальності, ніж шкільне. Тут постійно потрібно бути уважним та вміти бути у двох місцях майже одночасно. Те, що Дарія з усім цим справляється, хоч і живе вже не з батьками, робить їй честь.

Коли ви будете скаржитися на те, що багато вчити, не вистачає часу, важкий незручний розклад і студентське життя своєю науковою насиченістю не лишає можливості пожити в своє задоволення, подумайте про те, що із вами навчаються ті, хто ще цілком міг бути безтурботним школярем. Вони уміють розподіляти час, розставляти пріоритети та навіть є цілком успішними студентами, адже немає нічого неможливого!

Анастасія ЛАВРІНЧУК

ГРОМАДСЬКА ДУМКА

А ВИ ГОТОВІ ЗМІНИТИ СВІЙ ГАРДЕРОБ?

Джинси, футболка, кеди. Так виглядає більшість сучасних студентів. З одного боку, такий одяг дуже зручний, а з іншого – так одягаються і на прогулянку, і на дискотеку, і в магазин. Що ж, виявляється, ми прирівнюємо навчання у виші з вищезгаданим. Острозька академія – це один із найважливіших вишів України, де часто проводяться важливі заходи і зустрічі з визначними людьми, конференції та «круглі столи». Тому зовнішній вигляд студентів відіграє неабияке значення для формування і підтримання позитивного іміджу університету. Який одяг обирають студенти і чому? Чи залежить успішність від зовнішнього вигляду? На ці та інші питання щодо дрес-коду у вишах читайте далі).

Зовнішній вигляд відображає особистість, сутність і внутрішній світ людини. Культура одягу має не менше значення, ніж культура поведінки. У минулі часи одяг відображав належність людини до певної соціальної групи, професії. У багатьох випадках форма одягу чітко регламентувалася, і ніхто її не порушував. Тепер вимоги до неї вже не такі суворі. Кожен може одягатися на свій розсуд. Але саме це робить людину відповідальною за свій зовнішній вигляд. Широкий вибір одягу дає змогу повною мірою виявити свій смак, почуття прекрасного.

Питання дрес-коду студентів є однією з найгостріших проблем вищих навчальних закладів. Ця тема викликає як схвальні, так і негативні відгуки. Одні вважають, що відповідний дрес-код дисциплінує студентів, змушує їх більше сконцентруватися на процесі навчання. Тільки уявіть депутата Верховної Ради України у спортивному костюмі або директора транснаціональної корпорації з пірсингом чи татуванням

по всьому тілу. Звичайно ж, зовнішній вигляд таких людей повинен відповідати обраній професії. Тому чи не варто хоча б тих студентів, що планують працювати у сфері менеджменту, економіки, політики, PR та права, привчати до офіційного одягу? Своєрідним

позитивом у цій проблемі може бути те, що форма стирає грані між соціальними статусами.

У багатьох вищих навчальних закладах по всьому світу запроваджений офіційно-діловий стиль форми. А щоб якимось відрізнитись один від одного, намагаються вво-

дити одяг різних фасонів і стилів. Так, у Київському інституті міжнародних відносин запроваджена темно-синя форма. На піджаку є емблема з надписом ІМВ. Студенти обов'язково дотримуються стриманого, дипломатичного стилю (брюки, спідниці, блузки, піджаки). Заборонено одягати джинси, футболки, кросівки. У такому вигляді студенти не допускаються на заняття.

Що ж стосується Острозької академії, то обмежень в одязі тут немає. Є лише рекомендації не носити міні-спідниці, спортивні костюми (крім занять із фізичної культури) та «пляжний одяг». «Острозька Академія» вирішила поцікавитися у студентів, чи погодились би вони ходити у формі та які рекомендації щодо студентського гардеробу у них є.

Руслан Ніколаєнко, студент Інституту права ім. І. Малиновського:

– Для мене зовнішній вигляд ніколи не був проблемою. Я одягаюсь так, як мені зручно. Надаю перевагу джинсам, брюкам та сорочкам. Футболки майже ніколи не одягаю, йдучи в університет, та й краваток у моєму гардеробі не знайдеш. Не вважаю доцільним вводити форму у нашому навчальному закладі. Мені все і так подобається. Гадаю, що успішність студентів аж ніяк не залежить від їхнього зовнішнього вигляду.

Світлана Дарда, студентка факультету політико-інформаційного менеджменту:

– На мій погляд, спудей НаУОА не повинні змінювати стиль одягу. У кожного свій смак, своя думка щодо зовнішнього вигляду. Таким чином проявляється душевний стан чи світогляд. Головне, щоб це не виходило за рамки етикету. Сама намагаюся на заняття приходити у більш стриманому одязі, хоча полюблю і поекспериментувати з різними барвами. Окрім спідниць та жилеток, обираю ще й джинси. Проте ніколи не дозволяю собі одягати міні-спідниці чи від-

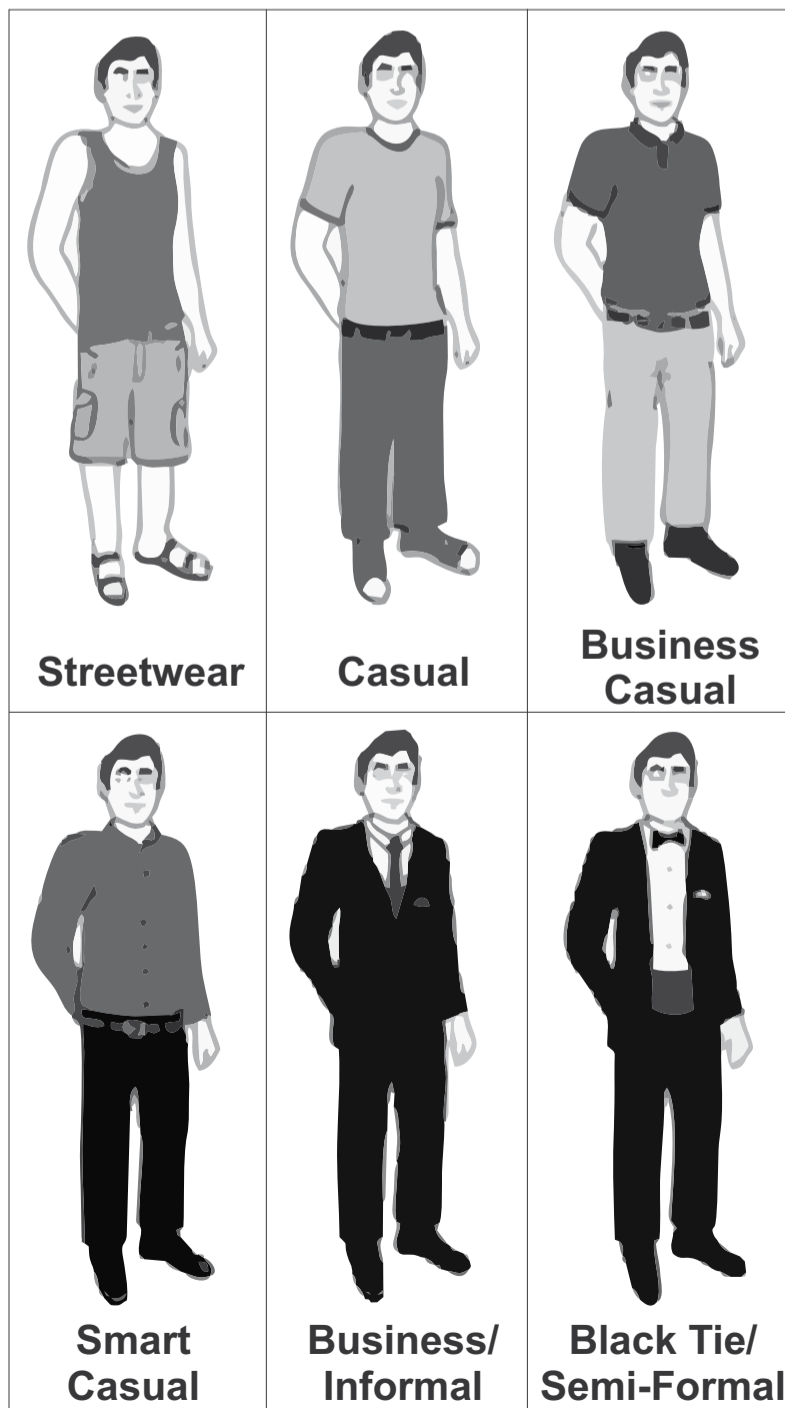
верті блузки. Адже справжній студент Острозької академії повинен відчувати її дух і бути взірцем для навколишніх. Дехто вважає, що суворий дрес-код змусить студентів стати більш відповідальними у плані здобуття освіти. Проте я не можу погодитись із цим твердженням. Офіційно-діловий стиль ще не означає – дисциплінованіший чи розумніший. Зовнішній вигляд не може впливати на процес навчання. Як говорив Сен-Лоран: «Найголовніше у сукні – це жінка, на яку її одягнуто».

Іванна Ілляк, студентка економічного факультету:

– Взагалі, уміння одягатися – це наука і мистецтво, і це мистецтво потрібно вивчати. Якщо говорити про наш університет, то варто пам'ятати, що одяг має бути комфортним та презентабельним одночасно. На питання, чи потрібно вводити форму для студентів академії, я відповім швидше так, ніж ні. Оскільки офіційно-діловий одяг підкреслює серйозність, відповідальність, ерудованість людини. А наш навчальний заклад виховує саме таких особистостей. Проте студенти не повинні одягати костюми кожного дня. Їхній зовнішній вигляд має залежати від подій. Якщо планується засідання, наукова конференція чи круглий стіл, то без ділового костюма не обійтись. А якщо ж це звичний навчальний день, то можна дозволити собі відійти від стандарту. Стильний піджак чи жилетка з емблемою Національного університету «Острозька академія» – саме той варіант форми, який би я хотіла бачити у наших студентів.

Як бачимо, сучасна молодь не хоче бути непомітною у натовпі. Бажання заявити про себе – це добре, але у гонитві за «уяскравленням» власного «Я» не забувайте про те, що час і події іноді диктують свої вимоги, ігнорувати які не можна.

Ольга ШКРИБЛЯК

КІНОМАН

МЕЛАНХОЛІЯ

Рік: 2011

Жанр: драма, фантастика, фільм-катастрофа.

Режисер: Ларс фон Трієр

У ролях: Кірстен Данст, Кіфер Сазерленд, Шарлота Генсбур.

Бюджет: 7,4 млн. \$

Касові збори: 1,9 млн. \$

Країна: Данія, Швеція, Франція, Німеччина.

У Землю повинна врізатись планета, яка постійно «ховалася» за Сонцем. Ні, це не один захоплюючий триллер, де лисий дядько мчить на «шаттлі» рятувати нас від кінця світу. Це «Меланхолія» Ларса фон Трієра. Для тих, хто хоч тришки знайомий із його творчим багажем, стане цікаво, як він міг зняти фільм з такою банальною темою. Та в цьому весь стиль Трієра. Він не робив акцент на самій катастрофі, кінці всього на Землі, а на пережи-

ваннях людей і самої планети щодо цього.

Картина складається з двох частин. Це історії двох сестер, які порізно переживають події всесвітнього масштабу. Ще одним головним героєм є сама планета Меланхолія, що своїм образом спочатку захоплює, а потім просто вбиває. Перші декілька хвилин – це сама катастрофа, яка підтверджує, що головним у фільмі буде не зіткнення двох планет, а невеличкі деталі, що зрештою лякають. Далі ми бачимо шикарне весілля однієї сестри, де вона починає страждати від морального натиску навколишніх.

Знімався фільм 2 роки в чотирьох країнах. Головним сценаристом є сам режисер, що писав фільм під Пенелопу Круз, яка згодом відмовилась від зйомок, і вирішила знятися в «Піратах Карибського моря», піднявши неабиякий скандал. Замінила її не менш зна-

менита акторка Кірстен Данст, для якої цей проект став величезним кроком до повернення на екран після лікування нервових зривів. Мабуть, для неї була близька роль меланхолійної дівчини. Її повернення вдалося. Після прем'єри фільму в Каннах Кірстен отримала «Золоту Пальмову Гілку» за найкращу жіночу роль. І справді, вона зіграла більш ніж реалістично.

Говорити, що «Меланхолія» – це щось виняткове у творчості Ларса фон Трієра було б не зовсім правильно. Ця картина виглядає звичною серед маси робіт скандального режисера, який через вирізані з контексту слова на прес-конференції після прем'єри, став персоною «non-grata» на Каннському кінофестивалі. Але виглядає вона такою лише у Трієра, а на фоні інших це, безперечно, фільм для обов'язкового перегляду.

Підготував Сергій ЄВТУШОК

Меланхолія

фільм Ларса фон Трієра

Кірстен Данст
Шарлотта Генсбур
Кіфер СазерлендПриз 64 Каннського МКФ
за кращу жіночу роль

В КІНОТЕАТРАХ З 21 ЛИПНЯ

ПРОСПОРТ

ЗРОБЛЕНО
В УКРАЇНІ

Нам завжди хочеться чогось нового, цікавого і нестандартного. Тому, щоб відволіктися від буденних клопотів, українці проявили тришки фантазії та придумали новий напрям гри у футбол, міжнародна назва якого «FootDoubleBall» або простіше – «Український футбол». А що? «Американський футбол» існує, то чому б не вигадати власний?

Ця гра ведеться двома м'ячами різного кольору. Матч судять п'ятеро арбітрів, серед яких один – резервний, виходить так, що по двоє суддів стежать за кожним м'ячем. Свистки використовують із різною тональністю звучання (щоб грати – потрібно мати музикальний слух). Положення «поза грою» не існує. Щодо інших правил, то вони такі ж, як і в звичайному футболі, лише з деякими корективами.

Цей вид спорту поступово набирає обертів: створена асоціація «FootDoubleBall» – нова ера» на чолі з одним із засновників «Українського футболу» Миколою Кобайдзе. Він стверджує, що футдابلбол – це вигадлива, динамічна і видовищна гра. Погодьтеся, – захоплююче спостерігати за влученням у ворота одночасно двох м'ячів. Досить привабливим є те, що цей «український винахід» змушує захист більш посилено працювати, адже завдання охорони своїх воріт ускладнюється за рахунок різноманітних контратак і атакуючих комбінацій. Крім того, професійні футболісти можуть підвищити свою технічну майстерність.

«Український футбол» – це щось кардинально нове і захоплююче. Детальніше про правила та ігри у «FootDoubleBall» читайте на сайті <http://www.footdoubleball.org.ua>.

Лілія ОКСЕНТЮК

Книжкова полиця

МОВЧИ ПРО ВСЕ,
ТА НЕ МОВЧИ З СОБОЮ

«Живем всі різно, і хто як звик. Життя не пісня, життя – це крик», – так писав у своїй найбільшій поетичній збірці під назвою «Мовчання адресоване мені» відомий український письменник та літературний критик Василь Слапчук. Діставши важке поранення під час війни в Афганістані та будучи уже багато років прикутим до інвалідного крісла, він знаходить сенс життя в літературі. Наразі у літературному доробку автора 14 поетичних збірок, 5 романів, дві збірки літературної критики, 7 книг для дітей. У 2004 році письменник став лауреатом Шевченківської премії за книги «Навпроти течії трави» та «Сучок на костурі подорожнього».

«Мовчання адресоване мені», на думку літературознавців, є найбільш виразною поетичною збіркою у творчості Василя Слапчука, адже саме на її сторінках можна чітко побачити витончений психологізм, афористичність, делікатну іронію, сарказм, неоднозначність та багатоплановість філософських символів. Цікаво, що поетичну мову автора все частіше і частіше називають «мовою парадоксів».

Загалом «Мовчання адресоване мені» складається із трьох розділів, що названі Книгами. Кожна книга ділиться на цикли: «Сезон дощів у глечуку», «Бурштин із твого голосу», «Столиця осені – зима», «Вірші для зайців», «Афірмації», «Сам з собою» та інші. Під однією палітуркою і навіть під одними назвами поезій автор вмів поєднати філософські, інтимні, пейзажні мотиви. У «Книзі II» зібрано твори унікального жанру поезії у прозі:

Тиша.
Аж увігнулись скроні.
Риплять в орбітах очі.
Шелестять думки, немов хрущі в коробці.
Зозулі стукають у вени, мацають крила в кров.
Якби ще й спокою.
Душа іде по дроті.
Вибалансовує.
Стискаю дріт зубами.
Приходить сумнів, запитує: «Котра година?»
У дрота два кінці.
Куди ж іде душа?
Невже відходить?
Стій! По горлі різонула тиша.
І спокій в зуби зазирнув...
І знову тиша.
Існує спокій лише у вигляді несвіжого бажання.
Не хочу ні про що думати.
Хочу стати річчю,
але не предметом першої необхідності.
Хочу стати, але не хочу бути.
І буду не хотіти.
Однак можливі компроміси.
Буду думати про ніщо

Книга прикрашена авторськими чорно-білими мініатюрами, які своїм внутрішнім змістом також нагадують поезію. Незмінні образи ангела, тиші, синиці, бедрика, метелика вимальовуються на сторінках збірки в різних іпостасях з новим емоційним наповненням.

«Мовчання адресоване мені» – книга, що примушує «мовчати про все, мовчати до всього, але не мовчати з собою».

Юлія ЯРУЧИК

БУДЬ ЛАСКА, ЗНАЙОМТЕСЬ

ОСВІТНІЙ МАРШРУТ ДМИТРА ПАНЧУКА

Випускники Острозької академії ніколи не зупиняються на досягнутому, завжди шукають для себе певний цікавий досвід, можливості розвитку та самовдосконалення, що робить їх справді конкурентоздатними на ринку праці в майбутньому.

Випускник факультету романо-германських мов 2009 року Дмитро Панчук свого часу прийняв рішення продовжити навчання у США, а днями він відвідав альма-матер вже із званням магістра Канзаського університету. За ці два роки навчання у престижному університеті штату Канзас він реалізував себе як сенатор студентського виконавчого органу, працював у фундації «Україна – США» та отримав неоціненний досвід наукової практики у професорів зі світовим іменем. Він виявив бажання передати власний досвід студентам Острозької академії та розповісти детальніше про програму «Muskie», оскільки вважає, що всі успішні студенти мають стати її учасниками.

«На другому курсі я брав участь в програмі «Канада. Світ. Молодь» Тоді й прийшло розуміння того, що між людьми існує набагато менше кордонів, аніж ми звикли думати...»

Щороку оголошується відкритий набір для студентів випускників курсів на обмінну програму Едмунда «Muskie», що фінансується державним департаментом США. Студенти подають заявку на програму по Інтернету або надсилають її поштою. За таким сценарієм 2 роки тому Дмитро Панчук і опинився у Манхетені. «Особисто я дізнався про цю програму в академії, оскільки наш міжнародний відділ, зазвичай, вивішує на дошку оголошень інформаційні бюлетені про всі програми. Програма «Muskie» передбачає магістерське навчання у Сполучених Штатах. Щоб пройти відбір на цю програму потрібно мати високий середній бал, рекомендації від професорів і мотиваційний лист, що зміг би переконати комісію у вашій мотивації на участь у програмі. Щороку 15 українців навчаються за цією програмою у США». Дмитру поштовхом до участі у програмі стало саме навчання в академії. «На другому курсі я брав участь в програмі «Канада. Світ. Молодь» Тоді й прийшло розуміння того, що між людьми існує набагато менше кордонів, аніж ми звикли думати. З того часу я завжди намагався подорожувати, кудись їздити – чи в Польщу, чи хоча б у сусіднє місто. Потім прийшла ідея – поїхати на магістерську програму в іншу країну. Так і вийшло. Тобто, це були бажання здобути інший досвід і побачити щось кардинально відмінне. Оскільки поїздка закордон була

вже не першою, новоспечений випускник Острозької академії призвичаївся до американського стилю життя доволі швидко. «Місяць-два – цілком достатній термін для адаптації. Спочатку після приїзду закрадається думка: «Куди я потрапив, чому люди і речі не такі, як у нас?» Але проходить час і звикаєш до всього. Інша культура... Американці на вулицях завжди посміхаються зустрічним перехожим, вітаються. Можливо, вони просто одягають маски, але весь день проходить приємніше, коли вранці хтось тобі подарує посмішку». Відмінності у навчальних підходах були помітними і спочатку здавалися студенту дуже незвичними. По-перше, у США навчальна програма – вільніша. Студенти самі вибирають курси, які вони студіюватимуть. «Перед вступом ви отримуєте список, що складається приблизно з 20 предметів: обов'язкові, вибіркові та курси, що стосуються спеціалізації. Студент сам обирає час проходження курсів, і залежно від їх

комп'ютерні програми, що «проганяють» текст і дивляться, скільки відсотків матеріалу взято з інших ресурсів. Тому, готуючи реферат чи курсову роботу, дуже важливо вказувати джерела і робити посилання на авторів». При здобутті наукового ступеню бакалавра акцент робиться здебільшого на практичні аспекти – щось обрешувати, прочитати. На магістратурі вже більше звертають увагу на власну думку і позицію студента, тобто важливо знати базу, вміти знаходити необхідну інформацію на певну тему. В університеті популярною є практика написання есе, де видно хід думок студента. «З дисципліни «Організаційна теорія» нам щотижня задавали написання есе обсягом у п'ять сторінок. Але ці всі завдання сприяють особистісному розвитку, а навик ж нікуди не зникають».

Студенти у вишах США зовсім по-іншому ставляться до навчання. «Мене дуже здивувало, коли викладач не прийшов на заняття, а студенти на це нарікали, мовляв, ми платимо гроші, а професор не приходив. Я подумав, що в Україні з цієї ситуації б дуже втішалися. Проте не можна робити висновки, що студенти там серйозніші. Як і у нас, є різні особистості. Втім, американські студенти або учасники програми не бояться ставити запитання, не соромляться зайвий раз попросити професора пояснити матеріал, можуть навіть не погоджуватися з лектором». Річ у тому, що в Канзаському університеті провадиться така політика – заохочується висловлення власних думок. Наприклад, формат лекції у США наступний: половина часу виділяється на подачу лектором інформації, а інша половина – на запитання. «Професорам дуже образливо, якщо після їхньої доповіді у студентів не виникає запитань. Пам'ятаю, один лектор сказав, що в такому випадку треба схилитися до думки про те, що студентам або все зрозуміло, або зовсім нічого».

Магістр Канзаського університету задоволений тим, що скористався можливістю навчатися закордоном. «Переваги програми полягають у тому, що після її завершення залишається чимало контактів. Приємно написати e-mail професору чи одногрупнику, колегам по роботі, або навіть просто запитати, як там погода в Манхетені. Спілкування – це дуже важливо. Диплом Канзаського університету цінується скрізь». Kansas' State University вважається у США університетом високого рівня. А, беручи до уваги окремі спеціалізації, приміром сільськогосподарська економіка, школа ветеринарної медицини, галузь фізики чи державне управління, то він є першокласним у Штатах. Там викладають професори з відзнаками та науковими нагородами. «Нещодавно мій науковий керівник отримав від віце-пре-

зидента Індії відзнаку за вклад у розвиток державного управління в Індії. Він пропрацював у цій державі 50 років. Свого часу він там навчався, а потім вже приїхав у США. Раніше професор викладав навіть у південній Африці, а вже згодом – у вишах США. Він – мудра людина з дуже широким кругозором. Справді, дуже важливо, хто буде науковим керівником під час навчання студента».

Дмитро радить студентам не боятися брати на себе відповідальність, організувати проведення заходів в академії, адже це допоможе не лише альма-матер, а й їм самим. На першому курсі він не брав активної участі у житті академії і здебільшого лише вчився. А згодом якимось все сталося само собою: спочатку два місяці стажування, потім студентський декан ... і вчилися, і мали вільний час – встигали все. В плануванні часу завжди треба мати визначені цілі та пріоритети, бо зайвого теж не треба брати. Студентське життя – це найкраща пора, тому Дмитро радить студентам не зосереджуватися лише на навчанні, а й встигати щось зробити для колег-студентів, щось організувати, щось прочитати додатково, поїхати на конференцію, екскурсію. Тобто, різнобічно розвиватися, не задовольнятися тим, що дано, а старатися пізнавати нове. Рекомендації Дмитра справді обґрунтовані його досвідом. Свого часу він був студентським деканом факультету романо-германських мов, і у США його також обрали у студентську раду. Йому було цікаво порівняти, як працює студентське самоврядування в нас і у США. «Річний бюджет студентської ради складає мільйон доларів. Канзаський університет – великий (20 тис. студентів), а студентське самоврядування завжди самостійно приймає рішення. Приміром,

вони підвищують суму річних студентських внесків, але при цьому звітують перед студентами про використання цих внесків. Ця частина грошей витрачена на ремонт, книги, на орієнтацію першокурсників, на дозвілля і т.д. Згодом Дмитро Панчук був обраний в сенаті директором з міжкультурних питань Кабінету (виконавчий орган студентського самоврядування). В його обов'язки входило координування різних етнічних груп і робота зі студентськими гуртожитками. На території університету діяло 160 активних студентських організацій, що різнилися за інтересами, були вони і мультикультурними. «Взагалі, дозвілля в американських студентів доволі різнопланове: спорт, культурне життя, що організовується самими студентами. Американська культура серед студентства зосереджена на американському футболі, баскетболі. Багато молоді залучено до участі у спортивних духових ансамблях, переважна більшість дівчат входять до складу груп підтримки. Престижним вважається волонтерство в університеті. Але також є люди, які лише вчаться і нічим більше не цікавляться».

Побувавши закордоном, Дмитро Панчук аніскільки не розчарувався в академії, а навпаки впевнився, що альма-матер обрала вірний курс і має високий рівень якості надання освіти. «Я дуже високої думки про академію. Враховуючи, що навчальний заклад знаходиться в Україні – державі з перспективами розвитку, Острозькій академії залишається лише й надалі триматися того самого напрямку, мати проєвропейський вектор, не закриватися від світу. Дуже важливо розвивати студентське самоврядування. Тож, бажано постійного пошуку і так тримати!»

Підготувала Ліна ТИМОЩУК

NOTA BENE

У МЕТРО – З ІНТЕРНЕТОМ!

Київська міськдержадміністрація доручила столичному метрополітену розробити показники для проведення конкурсу серед інвесторів на оснащення метро швидкісним інтернетом.

Відповідне розпорядження КМДА було видано 17 жовтня цього року, повідомляє ЛІГАБізнесІнформ.

Згідно з документом, для побудови мережі під землею передбачається:

- затвердити перелік об'єктів, що потребують залучення інвестицій;
- визначити Київський метрополітен замовником виконання будівництва зазначених інвестиційних об'єктів;
- метрополітену розробити техніко-економічні показники, передпроектні пропозиції об'єкту інвестування;
- після узгодження зазначених показників передати їх Головному управлінню з економіки та інвестицій для підготовки конкурсу та провести конкурс.

Контролювати зазначене розпорядження повинні заступники голови КМДА.

Як повідомлялося раніше, ТБ і Wi-Fi мають також з'явитися в українських потягах.

 МАНДРУЄМО УКРАЇНОЮ

НАС КЛИЧЕ У МАНДРИ КОЛОРИТ КОЛОМІЙ

Якщо розглянути архітектоніку етнографічної карти України, то, безумовно, місцем концентрації її колориту буде Івано-Франківщина або як колись казали люди – область славного Станіслава. Тут коломийка біля полум'я нічної ватри не дає спати автохтонному населенню, тут творяться шедеври українського писанкарства, тут люди вміють палко кохати, освідчуватися в почуттях під звуки трембіт, гуляти на українських весіллях, файно газдувати, виховувати своїх дітей у національних традиціях української ідентичності та з почуттям патріотизму, любові до рідного краю. З цього краю пішли у світ широкий чимало визначних особистостей, які своєю невтомною працею, у якій б то не було сфері, подбали про позитивний імідж нашої держави.

Сьогодні ми вирушимо у віртуальну мандрівку до економічного, освітнього та культурного осередку Покуття – Коломиї. Районний центр Івано-Франківської області своєю величною історією сягає ще далекого 1241 року. Принаймні цю цифру вважають офіційною датою заснування міста. А через понад 150 років, а саме – у 1405 році, населеному пункту було надано Магдебурзьке право. Перша згадка про Коломию зафіксована в «Галицько-Волинському літописі» і датована 1240 роком («не можеш отдати ю сима, яко велиции князи держать сию Коломию на роздавание орудником», 1240/525/20). У той час місто славилася торговельною справою. Основним продуктом комерції вважалася сіль. У Коломиї завжди було велелюдно, а місцеві жителі представляли найрізноманітніші верстви: від ремісників та купців до поважних бояр.

Як стверджують історики, назва міста з'явилася значно пізніше з часу заснування самого населеного пункту. А чи знаєте ви трактування цього доволі цікавого топоніма? Насправді, існує низка наукових та народних пояснень, однак жодне з них ще не визнано основним. Пропонуємо вашій

увазі найцікавіші варіанти. Народна етимологія пояснює назву таким чином. Купці, які приїжджали зі сходу України, переїздили через болотисті території між Заболотовом і Коломиєю. Після тривалої дороги вони були змушені помити колеса (коло) в ріці міста, а мия – це, власне, те місце, де колись мили коло (колесо). Інша версія походження назви міста звертає увагу на римське слово «colonia». Якимось український історик побачив у Парижі мапу Європи 1637 року, на якій Коломию позначено як Римську колонію, та й на Коломиї селяни під час оранки неодноразово знаходили в землі римські монети. Відповідно до цього етимологічного припущення Коломия є одним із найдревніших українських міст після столиці. Також науковці впевнені, що давні поселення були виключно поблизу річок. Оскільки колись слов'яни кожну річку називали Мия (в тому числі ріку Прут, на берегах якої красується Коломия), то й місто коло Миї місцеві жителі охрестили Коломиєю.

Крім того, історики виявили, що 6 000 років тому на території сучасної Коломиї розташовувалися племена трипільців. Можливо, саме від цієї найдревнішої розвиненої культури і взяли почин коломийські мотиви у мистецтві вишивки, писанкарства, різьби по дереву. А ще запальна музика коломийок, місцеві співи. Хіба ще десь можна таке почути? Мудрість минулих віків і досі бережеться у музеях міста. Музей історії міста Коломиї, Коломиїнський музей народного мистецтва Гуцульщини і Покуття імені Йосафата Кобринського вміщують культурний та духовний пласт наших пращурів. Якщо ви вже в Коломиї, то як же не завітати на гостину до найбільшого у світі писаного яйця (висота – 13,5 м)? Музей «Писанка» – символ та візитівка міста. Дехто з місцевих жителів вірить, що писанка – ще й потужний оберіг для всіх, хто тут живе або приїздить сюди, адже в орнаментах та символіці зашифровано інформа-

цію, яка має позитивне змістове навантаження, програму людській долі на мир, злагоду і добробут. Якщо вам з огляду на певні обставини поки що не вдається завітати до Коломиї, то побувати в музеях цього міста ви все ж маєте шанс. Нещодавно започаткований проект Всеукраїнської газети «День» – сайт «Україна Incognita» в рубриці «Музеї OnLine» покаже вам усі найцікавіші експозиції цих музеїв та перенесе в атмосферу колориту і часів, коли вишиванка була повсякденним одягом, а діти спали в колисках із лози. □ Шукайте на сайті incognita.day.kiev.ua

Про історію Коломиї можна ще багато розповідати, втім не менш цікавою є сучасність міста. Сьогодні це районний центр з чисельністю населення близько 70 тисяч осіб. Про перспективність міста свідчить і кількість міст-побратимів Коломиї. А їх аж 10: Андрихів, Ніса (Польща), Радівці, Сігету-Мармацій (Румунія), Дрокія (Молдова), Мукачево, Маріуполь, Артемівськ, Кременчук, Іллічівськ (Україна). Коломиїщина – надзвичайно мальовничий край. Місцеві ландшафти приваблюють до себе чимало туристів, та й до українських Карпат звідси рукою подати.

Ще одна причина відкинути вагання щодо поїздки в Коломию. У 2009 році Коломию було названо «Найбільш безпечним містом» України за версією журналу «Фокус».

Свої іменини місто щорічно відзначає 19 серпня. Фестивалі проходять завжди під супровід народних мотивів та згідно з давніми традиціями, однак вже з сучасним розмахом.

Приїздіть! Жителі Коломиї знані своєю гостинністю та доброзичливістю, тому, приміром, на День міста завжди радо зустрічають відвідувачів. Усе, як і належить, – з хлібом-сіллю та щирою українською душею і автентичним колоритом.

До Коломиї запрошує Ліна ТИМОЩУК

ЩОБ ЖИЛОСЯ, ЯК УДОМА

Кому ми завдячуємо зручностями, чистотою та порядком у наших гуртожитках? Вахтерам, техпрацівникам, майстрам, що все лагодять. Та є людина, яка координує роботу всіх цих людей. Цей невтомний працівник – директор студентського містечка Іпатова Лариса Олексіївна, яка повсякчас дбає про затишок у студентських гуртожитках. З нею ми сьогодні й побесідуємо.

На думку Лариси Олексіївни, є чимало факторів, що впливають на успішність навчання студента, його комфортне життя. Чи не головним чином студентську працездатність та самопочуття визначають умови проживання. За весь час своєї роботи на цій посаді вона невпинно працює над тим, щоб досягти основної у своїй роботі мети – створити студентам другу домівку, таку ж затишну, як у рідному місті.

– Ларисо Олексіївно, передусім щиро вітаємо вас з черговою перемогою у конкурсі на кращий гуртожиток серед академічних студмістечок.

– Та це не головне, насправді. Моя робота насамперед полягає у постійному спілкуванні зі студентами. Я гадаю, це важливо, адже потрібно знати, що їх непокоїть, чого їм не вистачає для цілковитого комфорту. Щороку у нас змінюється склад жителів гуртожитку, приходять нові студенти. Кожного вересня–жовтня проводяться збори, багато доводиться з ними працювати, привчати їх до порядку. Але вже десь із листопада все входить у норму і ці проблеми відходять. Часто тут ми намагаємося виховати у них почуття відповідальності, надати відчуття того, що вони живуть вдома.

– Ларисо Олексіївно, а де вчать професії «директор студентського містечка»? Це я, звісно, жартую. Та все ж, де ви навчалися?

– У мене вища освіта. Свого часу я працювала директором школи на новому містечку – допоміжна школа–інтернат. За фахом я логопед–дефектолог, а мій педагогічний стаж складає 38 років. Потім так склалися сімейні обставини, що через хворобу мами я була змушена покинути попереднє місце роботи і працювати поблизу дому. Оскільки я живу неподалік від студмістечка, то й влаштувалася сюди на роботу.

– Оскільки ви теж здобували вищу освіту, то, мабуть, будучи студенткою, вам також доводилося мешкати в гуртожитку.

Атмосфера у стосунках між мною, вахтерами і дітьми – доброзичлива і спокійна.

– Навчалася я у Київському педагогічному інституті ім. Драгоманова (а у той час це був університет ім. Максима Горького), тому так, я жила, як і більшість студентів, у гуртожитку.

– То Ви можете порівняти, як було колись і є зараз. Який був студент того часу, якими були умови проживання у гуртожитках? Чи можна між цими часами провести паралелі, а що змінилося докорінно?

– Тоді ми багато чого боялися. Це стосувалося і життя в гуртожитку – страх, що тебе виженуть. Були жорсткі вимоги, комендант, перевірки. За будь–яке незначне

порушення виганяли з гуртожитку. Доводилося весь час жити в напрузі, весь час слідкувати. Ми тоді знали, що в кімнаті не можна відпочивати, лягти поспати до визначеного часу, бо у будь–який момент могли прийти і перевірити, чи застелене ліжко «на кантик». Тоді строго регламентувалися речі, які могли знаходитися у кімнаті гуртожитку. Це, звісно, не стосувалося одягу і взуття. А от повісити на стіну, наприклад, портрет свого улюбленого письменника чи ще когось не можна було. На це необхідно мати дозвіл. Студенти з тих часів змінилися. За яку роботу вони б не бралися, все виконують з відповідальністю. Більшість із них знає, що обличчя гуртожитку – це й обличчя академії також, і тому прагнуть, аби вони мали належний вигляд.

– Під вашим керівництвом працює чимало людей, в тому числі й чоловіків. Як вам вдається знайти спільну мову з кожним так, щоб вони слухали всі ваші вказівки і належним чином виконували свою роботу?

– Упродовж усіх років моєї роботи в академії конфліктні ситуації у мене виникали вкрай рідко. Люди з розумінням ставляться до виконання своїх обов'язків, сумлінно і добросовісно працюють. Зараз у мене дібраний склад працівників.

– А чи були якісь курйозні випадки із студентами Ваших гуртожитків?

– Та й зі студентами легко порозумітися. По–перше, діти знають, що я їм не ворог, і чергові вахтери також. Тому, якщо ми робимо їм якісь зауваження, то вони сприймають їх нормально, впринципі, завжди прислухаються і виконують усі наші вимоги. Атмосфера у стосунках між мною, вахтерами і дітьми – доброзичлива і спокійна. Якщо студенти іноді порушують правила проживання, то спершу проводиться бесіда на рівні гуртожитку – розмова, переконання. І така практика дає позитивний результат, адже всі діти – розумні, свідомі. Можливо, саме тому з ними ніколи не виникає особливих проблем. Грубих порушень

правил проживання в гуртожитку у нас не зафіксовано.

– А от щодо повернення вчасно в гуртожитки. Нещодавно надійшов лист з Міністерства освіти, науки, молоді та спорту, в якому йшлося про те, що студенти можуть повертатися в гуртожиток коли завгодно і вахтери повинні їх впустити, якщо вони показують перепустку. Таке рішення було прийнято, тому що багато студентів працюють у пізній час або з певних причин не можуть повертатися в гуртожитки у визначений час. Чи набуло чинності таке нововведення в студентських містечках Острозької академії?

– Ні. Гуртожитки функціонують згідно з положенням №2300, однак ми ніколи не були так званими «унтер–пришибесами». Унтер Пришибеєв – офіцер, герой оповідання Антона Чехова. Ми розуміємо, що є різні ситуації в житті студентів. Буває, що підуть на День народження. Вони попереджають, що прийдуть пізніше, тому ми завжди відчиняємо їм двері і впускаємо. Тобто якщо є потреба, то проблем з поверненням в гуртожиток після встановленого часу не виникає.

– А коли започаткували конкурс на найкращий гуртожиток?

– Такий конкурс проводиться щорічно, просто іноді він проходить досить непомітно. Ми разом зі старостами гуртожитків визначаємо кращу кімнату, кращий гуртожиток. Такий масштабний огляд, як цього року, у нас відбувся вперше. У жовтні–листопаді завжди проходять обласні огляди гуртожитків. Вони, як правило, оглядають лише один гуртожиток, який ми попередньо подаємо на конкурс. Ми збираємо документи, готуємо цей гуртожиток. Коли вже приїжджає обласна комісія, то відвідує тільки цей гуртожиток, який ми їм пропонуємо. Торік до їхнього огляду представили шостий гуртожиток. Комісія досить прискіпливо перевіряла його, після чого нам призначили третє місце серед усіх гуртожитків

області. Нам дали цінні подарунки: 2 новеньких холодильники, 2 нових електроплити, ще одну нам подарував обласний відділ народної освіти.

– А який у вас рецепт комфортних умов проживання для студентів?

– Немає тут ніякого особливого рецепту. Завжди треба ставити себе на місце дітей і подумати, чого мені не вистачає, щоб було так комфортно, як вдома. От прийшов студент з навчання, то йому треба приготувати їсти, помитися, щоб у кімнаті було тепло. Коли цього всього немає, то студенти відчувають дискомфорт. Тоді вони змушені шукати собі електричні чайники або де б то поїсти за межами гуртожитку. Звісно, якщо в кімнаті холодно, то їм вже не до навчання, а хочеться загорнутися у ковдру і заснути. Треба, щоб було тепло, світло, була можливість приготувати їсти та помитися, безперечно, що й мікроклімат в кімнаті відіграє значну роль.

– А якщо сусіди по кімнаті не живуться, до яких заходів ви вдаєтесь?

– У практиці проживання в гуртожитках є переселення з однієї кімнати в іншу. Як правило, розбираючись в причинах, знаходимо вирішення проблеми. Щоб не було наступним чином: пожили трішки там, потім там. Коли ми справді бачимо, що назріває конфліктна ситуація, або діти не можуть знайти спільну мову щодо особистих поглядів чи переконань, тоді ми намагаємося їх розселити – і все налагоджується.

Лариса Олексіївна впродовж усієї бесіди називала студентів дітьми. Мабуть, ще за інерцією педагогічної роботи ставиться до студентів, як до дітей, які потребують розуміння, підтримки, поради чи навіть допомоги. «Всі вони ще діти, а першокурсники та студенти другого курсу, то й поготів» – каже пані комендант. 11 років свого життя вона присвятила цій роботі, без якої вже не мислить себе.

Психологія

ЩАСТЯ – НЕ ПУНКТ ПРИЗНАЧЕННЯ, А СПОСІБ ПОДОРОЖУВАТИ ЖИТТЯМ!

*Синьооких вітрил голосіння,
Немов спів корабельних вітрів.
І журба тонкострунна, осіння,
Виграє на кінчиках крил.*

І знову осінь... Для когось це довгоочікувана, неймовірна пора, яка асоціюється з неповторними силуетами яскравих парасольок, надихаючим курликанням птахів, які відлітають, можливість ловити маленькі крапельки дощу або зануритись у золоті обійми стрімкого листопаду.

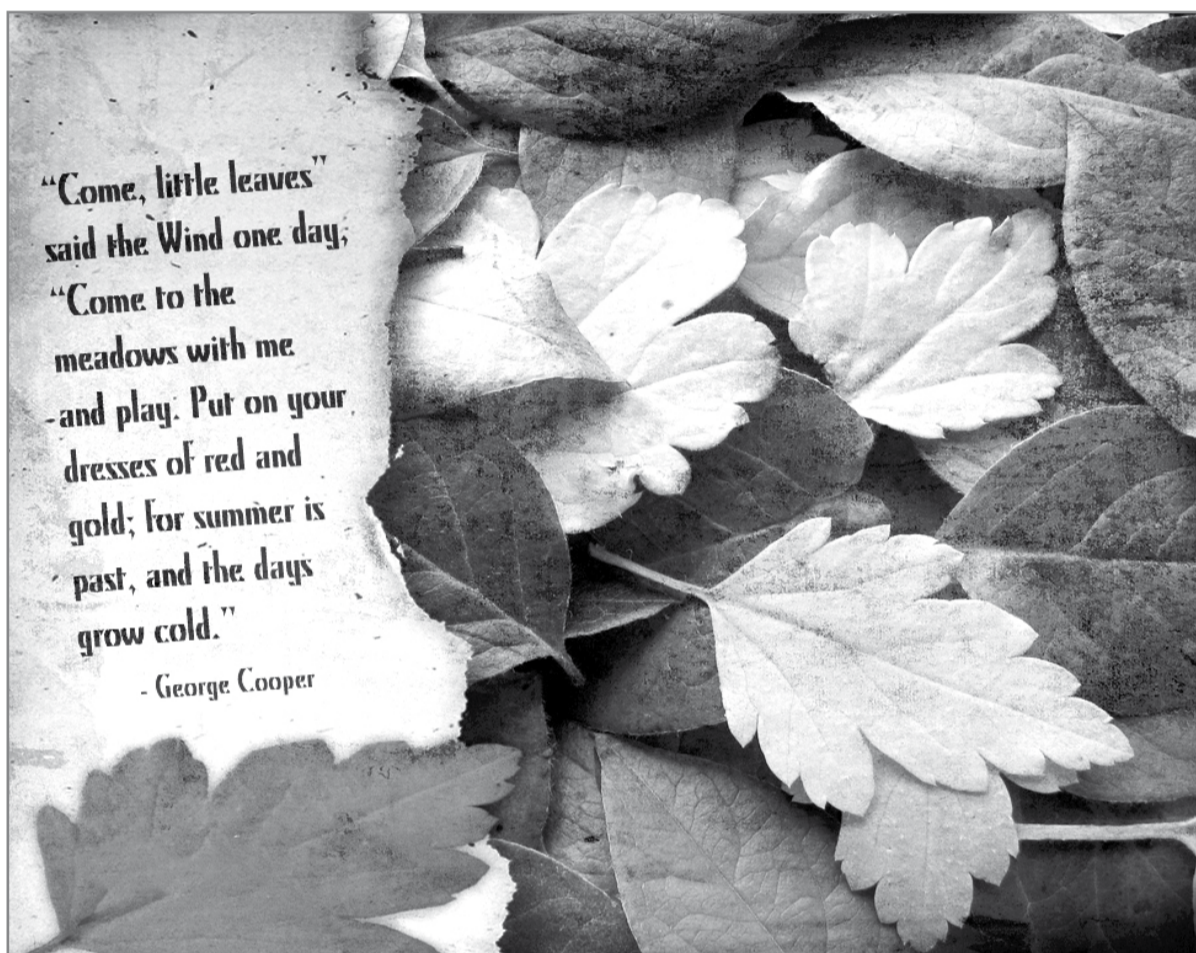
Насправді, дозволити собі таку розкіш може далеко не кожна сучасна людина, адже ми настільки заклопотані своєю буденною рутинною, що досить часто не помічаємо красу навколо себе, тим паче, з приходом «похмурої» пори року, яка, на думку багатьох, викликає стан осінньої депресії.

З фізіологічного погляду, нашому організму важко пережити осінь, бо скорочується світловий день, а у темну пору знижується вироблення мелатоніну – «гормону щастя» та серотоніну. І от щоб відчуття щастя не покидало вас, фахівці радять увести до свого раціону арахіс, банани та шоколад.

А от лікарі-психотерапевти вважають, що депресія – це не просто погані настрої, а досить серйозна хвороба, яку пересічній особі подо-

лати дуже непросто. Адже восени люди зазвичай аналізують рік, який давно уже перетнув екватор, наближається до свого завершення... Але що ж на шляху? На шляху безліч невтілених ідей, планів. І ти уже не помічаєш, що листя за вікном не яскраво-багряне, а брудно-коричневе, що чай пахне не мелісою та м'ятою, а збором «цейлонських бур'янів», що щастя у простих речах!

Отож, як необхідно діяти, щоб повернути здоровому тілу здоровий дух? Насамперед, варто зазначити, що усвідомлення будь-якої проблеми забезпечує 50% успіху у її подоланні. Тому, якщо у твоєму розпорядку дня з'явилося місце для «підігріву» депресії песимістичними нотками, то урізноманітні їх оптимістичним звучанням, аби створити шедевр осіннього настрою. Найважливішим акордом щасливої людини є усмішка, тому усміхайся усім та всьому навколо, навіть якщо спочатку тобі не дуже цього хочеться, одягай яскраві креативні речі, і захоплені погляди перехожих повернуть тобі жагу до життя. Дозволь собі порушувати маленькі невибагливі правила, щоб зрозуміти, що життя, як і погода, не заганяє нас у тісні рамки – це ми створюємо кордони для себе і

лише у наших силах зробити так, щоб ці кордони були схожими на ворота, що ведуть до раю.

І, перефразовуючи слова Маргарет Ранбек, хочеться сказати, що щастя, особливо восени, –

це не пункт призначення, а спосіб подорожувати життям!

Тетяна МАЯНЦЕВА

ПСИХОЛОГІЧНИЙ ТЕСТ

Пропонуємо визначити свою психологічну врівноваженість. Дайте відповідь на запитання одним із трьох способів:

«так, безумовно» (3 бали),
«так, але не дуже» (1 бал),
«ні, у жодному разі» (0 балів)

Додайте усі свої бали і знатимете, що вас і наскільки сильно дратує і що з цим робити©

Чи дратує вас:

1. Зім'ята сторінка газет, яку ви хочете прочитати?
2. Не надто молода жінка, вдягнена, як юна дівчина?
3. Надмірна близькість співрозмовника під час бесіди?
4. Жінка, яка палить на вулиці або в громадському місці?
5. Людина, що кашляє у ваш бік?
6. Що хтось гризе нігті на ваших очах?

7. Що хтось сміється невлад?
8. Що хтось намагається вчити вас, що і як робити?
9. Що кохана дівчина (хлопець) завжди запізнюється?
10. Що в кінотеатрі той, хто сидить попереду, весь час крутиться і розмовляє?
11. Що вам переповідають сюжет роману, який ви тільки збираєтеся прочитати?
12. Що вам дарують непотрібні речі?
13. Голосна розмова в громадському транспорті?
14. Надто сильний запах парфумів?
15. Людина, яка жестикулює під час розмови?
16. Колега, який часто вживає іноземні слова?

Понад 36. Ви не належите до числа терплячих і спокійних людей. Вас дратує майже все. Ви легко втрачаєте рівновагу. Це розхитує вашу нервову систему, посилюючи непорозуміння з оточуючими.

Від 13 до 36. Ви належите до найпоширенішої групи людей, яких дратують тільки дуже неприємні речі. Не драматизуючи повсякденні негаразди, ви здатні легко забувати про них.

Менше, ніж 13. Ви достатньо спокійна людина й дивитесь на життя реально. Вас не так вже й просто вивести з рівноваги. А це – «страховка» від стресу.

NOTA BENE

ЗДОРОВИЙ СОН

Британські вчені довели, що додаткова година сну на третину знижує ризик серцевих захворювань. У ході експерименту фахівці протягом 5 років спостерігали за 495 добровольцями у віці від 35 до 47 років. У кінці експерименту у 12% з них були виявлені симптоми затвердіння серцевих артерій, що є основною причиною інфаркту.

Більш детальне дослідження виявило, що додаткова година нічного сну знижує цей ризик на 33%.

Природа зв'язку між сном і отвердінням артерій поки не встановлена, але дослідники називають свою роботу ще одним підтвердженням важливості повноцінного сну.

Ніт.єра

Як плаче вересень весни,
Коли не тане крига,
Так всі від моря до Десни
Веселі, мов та дзига.

Коли валун накриє знов
Веселі вуха пальми,
Тоді заграє в нас любов,
Тоді натиснем гальма.

Запізно, мабуть, ми взялись
Важливе розуміти.
Ще наші пращури клялись
Усе важке зуміти.

Як не «допетрає» народ,
Що легше разом жити?
І виорать разом город –
Не самомУ гатити.

Єднаймося браття, скоро час
Міцні виводить стіни.
Ми побудуємо для нас
Новітню Україну!!!

Натягну я з свинцю сандалі
І піду в даль – топтати їнь!
Вона все тягне далі-далі,
Ховаючись за мою тінь.

Та я не здамся, адже в мене
Є камінь впертості в душі.
Не в'ється лінь у мої вени,
Бо моє тіло в кунтуші.

Кунтуш, який я сам зшиваю,
Так! Досі! Кожен Божий день!
Сокирою я все рубаю
Недоліків кремезний пеня.

А що зробив ти, рідний брате?
Що викорчував у собі?
Невже не час рубанок брати,
Тесать характер і тобі?

Не має сенсу зміст фізичний,
Доки не візьмешся як слід,
В душі куй стержень металічний -
Отримаєш солодкий плід.

Життя дуже схоже на човен,
Та в когось з мотором Yamaha,
А хтось, хто проблемами повен,
Веслує вручну бідолаха.

Надумати можна багато:
У кого в човні більше горя,
У кого з них щастя зачато,
Хто знайде кінець на дні моря.

Та варто вдивитись пильніше,
Як стануть помітні дрібниці!
Що бідний веслує сильніше -
Впадає у наші зіниці.

Його загартовує вітер,
Його заколисують хвилі,
Бензину не треба 6 відер,
Він вірить лише своїй силі.

В мені похитнулись стовпи всіх основ,
Бо в серце у гості забігла любов.

З гостинцем прийшла, положила на стіл.
Злилися в один силуети двох тіл.

Любов закурила міцні цигарки.
У пари почались серйозні сварки.

Любов погуляти виходила в ніч.
Вона вже для нього - небажана річ.

Любов повернулася, але не одна.
А він все спорожнював чарку до дна.

Любов закохалась (аж дивно якось).
У неї, крім нього, давно уже хтось.

Любов каже донечці: "Ну ж бо - молись!"
(Дівча помолилось) Вони розійшлись...

Андрій КОНОПКО

**Анонси про події, всі новини,
фото та детальна інформація
про факультети
і структурні підрозділи
Національного університету
«Острозька академія»
на офіційному веб-сайті**

www.oa.edu.ua

**Заходь! Не пропускай головного та не відставай
від ритму життя наступника першого вищого закладу
освіти Східної Європи – Острозької академії!**

Засновник:
ректорат Національного університету
"Острозька академія",
Братство спудеїв

Газету зареєстровано 1.09.1997

Вул. Семінарська, 2,
м. Острог, Рівненська обл.,
тел.: 2-34-96

Свідоцтво про реєстрацію:
серія РВ № 197

Редактор газети: Аліса Гордійчук
Коректор: Світлана Федорчук
Верстка газети: Катерина Олексійчук

Оригінал-макет підготовлено
в РВВ НаУОА

Видавець СПД Свинарчук Р. В.
Свідоцтво РВ № 27 від 29 липня 2004 року,
пр. Незалежності, 151, м. Острог,
Рівненська обл., 35800, тел. 8 (067) 771-28-70

Наклад 500 примірників